

ÁLOMVÖLGY

Itt van, ezt neked adom, mondta Primoz, aki nem hasonlított Primozra, mégis tudtam, hogy ő az, használd, a pénzre ne legyen gondod, mondom a kódot, várj, szóltam rá ijedten, féltem, elfelejtem a számokat, le akartam jegyezni, még voltak néhányan az asztalnál, ismerősök, mégsem tudtam, kicsodák, mellettem egy nő ült vagy állt, ezt sem láttam tisztán, amit érzékeltem belőle, valamilyen erotikusan, lágyan sugárzó melegség volt, itt van, mondta, egy toll, azt hiszem, így mondta, bár nem lehetek benne biztos, mintha át is adta volna, de akkor már Primoz nem volt ott, helyette egy busa fejű idegen ült velem szemben, hasonlított valakire, olyan volt, mintha a Cambridge Visual testből ismerném, már láttam valahol, ezért rákattintottam, bólogatott, inkább kifakult, északi módon kifehéredett dús, fürtös haj koronázta bólogatását, az arca jóval nagyobb és markánsabb volt, mint a Primozé, ezért se lehetett ő, a dolog ennek ellenére egyáltalán nem volt világos, mégsem éreztem nyugtalanságot, aztán rájöttem, a kártya még sincs nálam, elveszett valahol, mondom a kódot, nyugtatott meg a széles arcú úriember, valóban úriember benyomását keltette bennem, nem tudnám megmondani, hogyan képezem én ezt, mégis ez volt az érzés, már leírtam, szólt meg mellőlem a meleg női hang, igen, ez nem volt kétséges, ez a nő velem volt, nem volt idegen számomra, kellemes és szolgálatkész, mint a pornóoldalak elképzelt hősnői, nem akadékoskodott, nem voltak követeléseai, rigolyái, szeszélyei, várt, hogy szolgálhasson, és ezt tökéletes nyugalommal és természetességgel sugallta, semmi agyonhajszolt feminizmus, csak tiszta nőiesség, úgy, ahogy azt egy valamirevaló kéjvágó férfiember elképzeli, a dolgok ezáltal rendeződtek, hirtelen az is eszembe jutott, hogy kerültem én oda, valami teraszféle lehetett, nem láttam, gondoltam inkább, olyan volt, mintha egy ránk célzott reflektor teljesen elszigetelte volna asztalunkat a külvilágtól, sejtettem mégis, hogy a fénykörön túl ott van a tenger és a hajladozó füge- és olajfák, talán az olajfák hegyének aljában ülünk, ez egészen érdekes, de miért volna az, semmi különleges nincsen ebben, miért ne ülhetnék én az alakváltoztató Primozzal az Olajfák Hegyének oldalában egy teraszon, és akkor megláttam a kártyát, ott volt az asztalon, hanyagul ledobva a vékony, fehér, majdnem átlátszó műanyag tányérvák között, a sarka látszott ki, egészen apró volt, kisebb az általam ismert hitelkártyánál, és a mintázata is inkább egy absztrakt festmény reprodukciójához ha-

sonlított, mint bankkártyáéhoz, valójában ez is a Cambridge Visual test abstract art szekciójából jöhetett, ismerős volt a minta és a színek tónusa, a kavarodás, a vonalak és árnyalatok ívelése, kattintottam megint, egész pontosan lenyomtam a space billentyűt, helyesebb volna rudacsát mondani, a space mindig jóval hosszabb, mint a többi billentyű, még a shiftnél is majdnem kétszer, az enter és a caps lock duplája, ez nyilvánvaló, a betűs billentyűk legalább ötszöröse, a felső sor vékonyka billentyűinél talán tízszer is terebélyesebb, és ez így helyes, a space a legtöbbet használt billentyű, annyira sűrűn leütjük, hogy észre sem vesszük, mint ahogyan a semmit sem, amit jelölünk vele, no nem a valódit, hanem a jelenvalót, a testet öltöttet, miközben az igazi is ott van, nem hagy magunkra egy pillanatra sem, eltettem a kártyát jó helyre, hogy könnyen megtalálhassam, nem emlékszem már, hová, de akkor roppant megnyugtató volt, hogy végre hozzám került és biztonságban van, nem szorulok másra, ha pénzre lesz szükségem, kiviszem onnan, ahova tettem, még ha most nem is emlékszem hova, és fizetek nyugodtan, a pénzes emberek lehetetlen nyugalomával, nem kell szoronganom minduntalan, hogy mi lesz, ha több lesz, mint amennyire számítottam, még szerencse, hogy valahogy ide keveredtem, s rátaláltam az egyetlen általam ismert emberre, aki úgy néz ki, mint Primož, de lehet, hogy mégsem ő az, mellékkérdés, nem az a fontos, ahogyan kinéz, hanem akinek ismerjük, világméretű nyugalom és kedély kerített hatalmába, szórakozottan gondoltam kétségbeesésemre, amely még teljesen jelenvaló volt, most nyugalmam mámoros együgyűségében játszva felidéztem, ahogyan kimegyek a falu végén található beláthatatlan kanyarhoz alkalmi járműre lesve, nem kocsit vagy autót mondok, lehetett az bármi, szekér, traktor, úthenger, csak jöjjön már valami, és vigyen ki ebből a lehetetlen faluból, ahol semmi sincsen, vagy ami van, az nem látszik, nyomott és fenyegető hangulat, az van, ismerős a helyzet, valahol vagy, amiről nem tudod megmondani, micsoda és hol, szeretnél távozni, valójában menekülni, ki innen, minél hamarabb, de hogyan, valami rémlik mégis, ott a kanyar után, ott a menekvés, oda kell menned valahogyan és várnod valamire, hogy felvegyen és elvigyen, elvben, mondták, mintha hallottad volna, hogy suttogták, néha jön egy busz, az sima lenne, ám erre nem lehet bízni, ha jön sem biztos, hogy megáll, ha meg igen, nem vesz föl, valamit kitalálnak, miért nem, nem nagy ügy, itt vagy, csupa idegen körülötted, néznek rád, mosolyogva, se nem rosszindulatúan, se nem titokzatosan, s ez benne a legszörnyűbb, legijesztőbb, hogy semmit sem jelent, következmények nélküli, magadra számíthatsz egyedül, miközben te nem vagy senki, hatalmad egyszerűen nem létező, nem kicsi vagy nagy vagy elenyésző, olyan, mintha lehetetlen volna, nem jön számításba,

nincs minek számba venni, elindulsz ezért a falu vége felé, ami már ott is van, ilyen falu ez, ott végződik, ahol elkezdődött, a kanyar egyben emelkedő is, valójában meredek kaptató, amely hirtelen derékszögben elfordul, hideg és síkos, sötét, és nem látszik a vége, olyan, mintha a fizikusok a fekete lukat illusztrálnák vele az egyszerű falusi embernek, odaérsz, követ az egész népe ennek a rohadt porfészeknek, ha egyáltalán annak lehet nevezni ezt a sötét, síkos odút, amit ők a hazájuknak hisznek, néznek semleges érdeklődéssel, mire jutsz így magadban, hát nem sokra, a kanyar ívében hatalmas átláthatatlan bokrok és fák zárják el a világot, innen ez a fojtogató sötétség, döbbsz rá, felmászol az elforduló út szélére, emelkedik, mintha valaminek a csúcsa volna, mintha felértél volna a hegy tetejére, és valóban, lenézel, mint akinek már előre mondták, micsoda csodálatos látványban lesz részed, fölkészülsz rá örömmel, ennyi örömed csak lehet még álmodban is, mintha utazási prospektusokat nyitogatnának előtted, tessék, ugye, milyen csodálatos ez a völgy, nézze, ahogy kanyarog lent a lombos fák között a kristálytisza folyó, ezt várod, ennek örülsz már előre, s aztán, ahogy lenézel, nem is állsz, mint valami hódító, hason fekszel, nehogy lecsússz, úgy nézel le az alattad hirtelen elmélyülő völgybe, mi ez, egyáltalán fel sem fogod, amit láatsz, felszíni kitermelés, maga az egész föld kibelevve előtted és alattad, nyálkás barázdák sora vész el a láthatáron és lent, nem, erre nincs mit nézni és remélni, és ahogy visszafordítod a fejed, hogy lásd szemükben a kárörömöt, a vihogó semmit, megpillantod az éppen befutó buszt, nem lehet más, piros-fehér, újszerűnek néz ki, mint egy Ikarusz, egészen olyan, hűz félre a megállóban, eddig észre sem vetted, hogy ott megálló volna, jó lenne indulni, hátha eléred, hirtelen jött gondolat, úgy múlik el, ahogy jött, elérhetetlen számodra ez is, mint a világ dolgainak legtöbbször, visszafordulsz a döbbenetes kilátás felé, most mintha megszelídülne, egészen emberinek tűnik, mint egy helikopteres tévés közvetítés a Tour de France-ról egy esős napon, elmosódó élek, felolvadó kontúrok a kamera szemére csapódó cseppek között, aztán észreveszed, megérzed inkább, valami jön az ellenkező irányból, onnan, ahová jutni szeretnél, nevetés hallatszik, gunyoros, kárörvendő, nagyképű röhögés, a kocsis néz rád vigyorogva, elvigyem?, kérdi fülig érő szájjal, nem válaszolsz, mászol szinte a szekérre, szalma-széna, bármi lehet, amibe elmerülsz a saroglyában, nem mindegy, mi az?, abban sem lehetsz biztos, hogy saroglyának mondják errefelé a saroglyát, idegen földön, idegen, furcsa embereknek kinéző lények között vagy, Görög- vagy Franciaország, valamiért ezekre gondolsz, Olaszország eszedbe sem jut, az olaszok valahogy sosem jutnak az eszedbe, mintha létezésükben nem lehetne komolyan hinni, egy vicc, nem más ez az egész olasz mese, olyasmiket tudnak, amire semmi

szükség, divat meg dizájn meg egyéb efféle kitalálmány, nem jutsz semmi-re ezzel a megérzéssel sem, olyan, mint a többi, minden súly nélküli, levegőben lógó, semmin sem változtató képződmény benned, nem is az agyadban, mivel a képek nem képződnek, hanem vetítődnek, az agyadnak nem lehet semmi köze hozzájuk, mint az aggregátoknak a mozi udvarán, termeli zakatolva az áramot, de semmi köze a sötét teremben fehér, gyűrött vászonra vetített filmhez, a film mindezekről független, valaki valahol kitalálta, megcsinálta, és most te itt nézed, és ha nem vagy eléggé figyelmes, még elhiszed, hogy az aggregát meg a vászon nélkül nem is lenne film, pedig a kép, a sorjázó képek és hangok még a tekercestől is függetlenek, igen, és most hirtelen megjelenik Primoz, nem lehet összetéveszteni, ez valóban ő, ősz Napóleon-tincse, jellegzetes szája kizár minden tévedést, de nem néz rád, megy valahová, te követed, a szekér elmaradt valahol, mintha csak képzeleted tiszta szüleménye lett volna, tudod már, hova tarttok, Primoz, akit most már hátulról látsz, és te, oda mentek, a körben kivilágított teraszra, ahol aztán egy egészen apró és impresszionista bankkártyát ad majd neked, hogy ne szorulj senkire, ha fizetésre kerül a sor, nagy megkönnyebbülés ez, minek titkolni, senkitől sem függsz, mész aztán tovább, elmarad mellőled mindenki, a meleg, erotikusan mozgó nő is mellőled, nem marad meg belőle más, mint a melegség és az erotika, jön veled, ez nem metafora, nem hasonlat vagy mittudomén, milyen stilisztikai erőlködés, boltívesen föléd boruló fák között haladsz, sétány lehet egyenesen a temetőbe vagy ki onnan, valahová vagy valahonnan, mint minden sétány, önmagában érthetetlen és elfogadhatatlan, túl a fákon számodra láthatatlanul valami történik, tőled nem függetlenül, az idő és a tér felolvad benned, egyszerre vagy és nem, vannak és nincsenek, ott és sehol, a kép pedig jön utánad, lebeg a lombok között, érzed a melegségét és a kísértést, benne a kék ígéretével és a leselkedő veszéllyel, vissza-visszanézel, de nem állsz meg, a kép jön utánad, lebegve mögötted, jobbra a fák sötét lombjain úszva, mint a telihold, a száját megnézed minden visszapillantással, kifestett, erősen duzzadó, meglepően vaskos száj, mint Dzsókeré abban a filmben, amit sosem tudtál végignézni, valójában el sem kezdted, klipeket néztél belőle, részleteket, és tudtad, hogy sosem fogod megnézni, a Dzsóker maszkján kívül, azon a számodra családiásan ismerős kifestett vigyoron kívül nincsen semmi abban a filmben, ami fölkelhetné érdeklődésedet, lebegett utánad a dzsókerszáj, ami hozzátartozott, az elmosódó szemek, a meghatározhatatlan színű haj, nőt sugallt, nem úgy, mint a filmben, és a hangok a fákon túlról valamit mondtak, izgatottan jeleztek neked, valamit a jobb kéz felől fölötted lebegő duzzadó ajakról és a hozzá

tartozó nőről, nem értetted, nem lehetett, artikulálatlan gurgulázások értek el hozzád, mégse lehetett kétséged, a nőről beszéltek, és arról, ami mindjárt történni fog körülötted, mert most olyan volt, mintha egyedül volnál a világon, ám ez, mint minden, ami körülvesz, látszat, készülj föl egy újabbra, egy másik világra, amely széttöri, felfalja az eddigit, ott van mindenhol, mögötted és előtted, észre sem veszed, már benne vagy, lányok jönnek, körülvesznek, követnek, veled mennek, és magyaráznak valamit hevesen, fölneznék veled együtt, hogy lássák, ott van-e még a kép fölötted, visszaneznenek rád együttérzőn és követelőn, velünk foglalkozz, most ez a dolgod, semmi sem lehet fontosabb ennél, menekülnünk kell, segítségedre van szükségünk, de mégis, mi ez, kórház, zárda, mindegy, temető nem lehet, ezek a lányok, közben asszonyok is megjelentek körülötted, ezt onnan vetted észre, ahogy hangosabban, határozottabban magyarázták a helyzetet, ott a kerítés előtt, ahová közben megérkeztek, nem gyilkoltunk mi meg senkit, mondták, nem tudjuk, miért hiszik ezt, át kell jutnunk a kerítésen, ez életbe vágó, mintha mindent megértettél volna, felültél a kerítésre, lábad közzé vetted, és néztél le a nyüzsgő nőkre, aztán az egyik fölnyújtotta hozzád a kezét, nem kérés, nem könyörgés, ölelés volt a mozdulatban, megfogtad, körbefogtad a derekát, csodálkoztál is, milyen könnyen megy, milyen egyszerű és magától értetődő a mozdulat, amellyel fölemelted magad mellé, úgy tartottad ott, mint egy balerínát a pörgés elindulásának pillanatában, aztán ugyanolyan könnyedén letetted a kerítés másik oldalán, a szabadságba, nyomtalanul tűnt el, már ott sem volt, egy másik után nyúltál felbátorodva a dolog magától érthetőségén, ez patyolatfehérben volt, mégis asszony, kissé különös, de most ezen nem volt miért eltöprengeni, magadhoz emelted a hónaljánál fogva, pehelykönnyű volt ő is, húztad föl magadhoz, aztán, ahogy veled egy szintre került, és láttad nyílt, titkok nélküli arcát, leültetted magad mellé a kerítésre, vigyáznod kell, mondta ő mindentudón és óvatosan, az érzés meztelenül jött ki belőle, ott volt kettőtök között a maga egyszerű nyilvánvalóságában, asszonyi kellem és gondoskodás burkolt be, egy pillanatra mintha egygyé váltatok volna, semmi fizikai nem volt ebben, annál sokkal nyilvánvalóbb és megnyugtatóbb, miután megmentettél minket, vigyáznod kell, köröznöd fognak, ha nem leszel ravasz, nagyon megjárhatod, talán életben sem hagynak, ha elfognak, vigyázz nagyon, suttozta a tiszta, meleg burokból, amely körétek feszült kizárva minden mást, aztán lecsusszant, mint a harmat, úgy látszik, kijutottak mind, eltűntek, de már hallottad a keresés, kutatás lármáját, leugrottál, léptél párat, s már köztük voltál, az üldözők között, asszonyok-lányok voltak ezek is, izgatottan magyaráztak egymásnak,

hevesen mozogtak, szinte zsúfolódtak valahová, egy kapu felé, téged észre sem vettek, nem törődtek veled, nem hoztak összefüggésbe semmivel, nagyon el voltak foglalva a maguk bajával, ezt használtad ki, átvágtál köztük egyenesen az ajtó irányába, úgy mentél ki, mintha ennél magától értetődőbb dolgot soha életedben nem csináltál volna, mégis kiszúrt valaki, már kint az ajtó előtt a két magas fal között, valahol a senki földjén, jött oda hozzád egyenesen, mosolyogva, mint akit nem lehet becsapni, előregyártott őrmosoly volt ez, meg sem kérdezte, mi van, mit csinálsz, miért, mondtad te magadtól, hogy elejét vedd egyéb atrocitásoknak, újságíró vagyok, kezdted a nővér-féhrben pompázó asszonynak, világos, ebben a világban rajtad kívül nem voltak csak nők, ismerős volt az arca, ha te ismerted, lehetetlen, hogy ő ne ismerjen, gondoltad gyorsan, és erre már jött is egy másik mosoly, ez már megengedő és békülékeny volt, itt-ott talán valami érdeklődést is fel lehetett fedezni benne, te vagy az, mondtá, aztán hirtelen, én hát, néztem rá jóváhagyón, igen, valahonnan ismertem, de nem úgy, nem úgy, ahogyan ő azt feltételezte, és ezt ki is fejezte rögtön, gyere, mondtá, és kezével körbefogta derekamat, nem tehettem mást, nyúltam én is, amerre vitt a helyzet, jobb kezem eljutott a tomporáig, különös egy fenék volt, egyszerre gömbölyded és formátlan, vitt magával, húzott a kezével, nyomott a vállával, a kezem a tomporán nem ért húst, zselatinos massa mozgott a tenyerem alatt, ahogy kiértünk a falak közül a napsütötte útra, menjünk, és most ne ellenkezz, lehelle a fülembé, ahogyan keze egyre szemérmertlenebbül és kendőzetlenül kereste a lágyékomat, hófehér nővértüme zizegett, ahogy hozzám dörögöldözött, próbáltam azonosítani, jó lett volna tudni, kicsoda ő valójában, honnan ismerjük egymást, abból, amit láttam, lehetett bárki az általam ismert nők közül, szeme olyan volt, mint egy valakié, pillantása azonban, mint egy másik valakié, ajka emlékeztetett egy valakire, de ahogyan csücsörített, az már másra, és ez az egész lucskos vágy, amellyel leöntött hirtelen, megint más valakit juttat eszembe, kívülről látom magunkat, ahogyan egymásba borulva, egymást markolászva közeledünk a házak felé, nem valami felemelő látvány, van benne mégis egyfajta bódult felolvadás és szemérmertlen öröm, innen nézve, kívülről, azt hiszem, tudom, ki ez a nő, legalábbis ki volt, mielőtt magára rángatta volna az általam ismert vagy vágyott nők elfonnyadt álcáit, ó, az, és most bosszút fog állni, amiért annyiszor elhárítottam, visszautasítottam, eltoltam a száját, kezét, csípőjétől félrehúzódtam, vonaglik szinte, ahogyan közeledünk, rám tekeredik, mint nyálkás, csillogó hab-leány, aztán eltűnünk, nem látom sem magamat, sem őt, eltűnök én is, a megfigyelő, a házmester, aki kéjszóvárán figyelte a közelgő egybefűródő párt,

visszatérek önmagamhoz, fekszem hanyatt az ágyban, és pumpálom fölfele a láthatatlan tomport, abból, ami és ahogyan történik, ő háttal felém guggolna ágyékom fölött, de ott nincsen senki, csak bumeráingszerűen felém kunkorodó hímtagom, ahogy pumpálja üresen, vége felé vékonyodva, a levegőt, kezd kivirradni, világosodni, nincs itt már semmi, ami rejtélyes, egyszerű álmom, vágy és kélj, amint mozgok az ágyban, és ütemesen lököm egyre vörösebb és keményebb hímvesszőmet a semmibe, a gömbölyödő női forma helyébe, amiből valami azért ott maradt mégis, érzem a súrlódást, az egészen anyagszerű horzsolódást, álmodom, tudom most már, nem nagyon van mit tennem, vagy felébredek és úgy maradok, mereven és kielégítetlenül, vagy sikerül elélveznem álmomban, nem könnyű feladat, nem vagyok már kamasz, hogy csak úgy elsüljek éjjel, meg kell dolgoznom érte, nem sok hiányzik már, növelem a ritmust, látom, előttem és fölöttem az izzó, sistergő jatagánt, amint behatol és kicsusszan a semmiből a semmibe, s aztán meglátom a fölém hajoló női arcot, a rosszalló tekintetet, hagyja már abba ezt, mondaná, ha szólna, de nem szól, néz rám sötéten és megvetően, felébredek, a házinéni elfordul, fekszem hanyatt, nincsen már közöttünk semmi, a nő, még nem idős, már nem fiatal, arca gyűrött, haja rendezetlenül lóg apró feje körül, hátat fordít, ahogy észreveszi, felébredtem, áll ott, arccal a falnak, így egészen kívánatos, alakja tökéletes, észre sem vettem, hogy ennyire vékony a dereka, s hátának vonala mennyire finoman halad fölfele, hogy összekösse tökéletesen domborodó csípőjét finoman lejtő vállával, s aztán a nyaka, ahogyan ívesen elindul fölfele, a fejét most se látom, jobb is így, észreveszem viszont a ruhát, ami így egybetartja ezt a kívánatos sziluetttet, nehéz sötétzöld brokát, nem lehet más, ez jutott eszembe, és tökéletesen illik ahhoz, ami most bennem van, kielégítetlen vágy és zavar, a készítés, hogy ne hagyjam abba, hogy bevonjam őt is, ez már nem lenne álmom, valóság lenne, a maga félelmetes következetességében, nézek előre magam fölött, nincs köztünk semmi a feszültségen kívül, nem mozdul, mégis tudom, hogy vár, tartásában ott van az ígéret, valami, amire mindig vágytam, és soha sem sikerült elérnem, megszereznem, birtokolnom, élveznem, a teljes női odaadás és önfeladás megtapasztalása, fejem hátrahanyatlik, tudom, hogy késő, még mindig álmodom, de most már nincs tovább, ebből már nem újabb álomba fogok ébredni, ez már a valóság, ahogyan izzadtan-csapzottan törtet felém, a falnál már nem áll senki, fal sincsen már, csak ez a kurva lepedő alattam összegyűrve, a nyál a szám sarkában, szakállamra rászáradva, nyelek egyet, ahogyan hasra fordulok, és felébredek fejemben ezzel az egészzel egyszerre és minden pillanatban egyre kevesebbel.